

La jove història d'un vell país

written by Jofre Llombart | 30 d'abril de 2017

Seria molt difícil fer una versió real de la pel·lícula 'Ocho apellidos catalanes'. Com centenars de milers de catalans, jo no serviria, jo no els tinc. La meva àvia era de l'Aragó. Un dels meus besavis de La Rioja. Un altre, d'Andalusia. Tenia família a Elx. Tots van acabar venint a Catalunya que, generació rere generació, demostra que és una terra d'oportunitats i d'acollida. Històricament, Catalunya sempre ha acabat sortint-se dels reptes que se li han anat plantejant, però especialment quan Catalunya ha liderat aquest repte: la revolució industrial n'és un bon exemple.

Ara Catalunya està demostrant que també és capaç de superar una crisi i de liderar un altre repte. Malgrat que el ministre Margallo va pronosticar que el simple fet de discutir sobre la independència portaria pobresa a Catalunya, el nostre país creix econòmicament ja a un ritme superior al de l'Estat, és aquí on més capital estranger s'inverteix de tota la península i la taxa d'atur juvenil tot i ser molt alta (32%) és sensiblement més baixa que la mitjana espanyola (42%). Ara Catalunya té un nou repte: el de decidir si vol prendre les regnes del seu destí. L'any 1949, quan va néixer el meu pare, l'ONU tenia 59 països membres. Actualment en té 193. Però no havíem quedat que vivíem a l'època de la globalització? I tant. Però la història ens demostra, cada cop més ràpid, que com més pròxims són els governs als seus ciutadans, més àgil, competitiu i ple d'oportunitats és aquell nou país.

Si agafem les dades del 2014, 2015 i 2016 Catalunya ha demostrat –simplement creuant població activa amb inversions– que el país té capacitat per generar riquesa, ocupació i repartir-la millor. El que no té Catalunya és capacitat política real per convertir aquestes oportunitats en lleis.

Una normativa que s'adigui més i millor a la realitat productiva de Catalunya: més enfocada en les petites i mitjanes empreses que no pas a grans corporacions, més enfocada a l'emprenedoria i que deixi de pensar en els subsidis públics com a forma de vida sinó com a ajut real quan sigui necessari. En definitiva, lleis que permetin combatre l'atur premiant la contractació juvenil o la retenció de talent que ara ha de marxar a l'estranger. Per cert, en aquest punt convé recordar que **ni els governs del PSOE ni els del PP han complert mai la sentència del Tribunal Constitucional que obliga l'Estat a traspasar les beques universitàries a la Generalitat**, com han reclamat els diferents governs catalans amb la voluntat d'apujar-les de manera significativa.